

Arrest

nr. 322 956 van 7 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tadzjiekse nationaliteit te zijn, op 27 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Tadzjiekse nationaliteit te bezitten, een Tadzjiek te zijn van etnische afkomst en een hanif moslim te zijn. U bent geboren op (...) 1996 in Naye-e-Hamadani, gelegen in de regio Kulob, waar u woonde van uw geboorte tot en met uw vertrek. Verder ging u 11 jaar naar school en volgde u gedurende 3 jaar een opleiding programmeren. Tot slot werkte u in een supermarkt aan de kassa.

Toen u 14 jaar oud was (i.e. 2010) ging u zwemmen met 2 of 3 vrienden in een rivier. Nadat uw vrienden weggingen werd u benaderd door P. (...), een buurman van u. Hij begon u aan te raken en hij vroeg u om met hem te slapen. Uiteindelijk nam hij u mee naar een plaats naast de rivier, waar hij u verkrachtte. Hierna vertelde hij u dat u dit aan niemand mocht zeggen of dat hij u anders zou vermoorden. Hij zei dat dit een schaamte zou zijn voor u, uw familie en zichzelf. In december 2022 kwam er echter een andere buurman, genaamd F. (...), naar uw huis. U was op dat moment alleen thuis. Hij vertelde u dat hij wist wat er was

gebeurd tussen u en P. (...) en hij wilde dat u met hem sliep. Nadat u dit weigerde, bedreigde hij u en zei hij dat hij het aan uw ouders en de rest van de straat zou vertellen. Hierdoor voelde u zich verplicht om met hem te slapen. Jullie werden echter betrapt door uw ouders. Uw vader sloeg u, ze gebruikten slechte woorden tegen u en zetten u uit het huis. U beseftte dat uw vader u wilde vermoorden. Sinds dit incident had u geen contact meer met uw ouders. Nadat u op straat was gezet, ging u naar een park, waar u ongeveer een week verbleef. In die periode nam u contact op met F. (...) en u vertelde hem dat het zijn fout was. Hij hielp u om het land te verlaten en zei dat u naar Turkije moest.

Op 01/01/2023 verliet u Tadzjikistan en u reisde naar Turkije, waar u enkele maanden verbleef. In Turkije werd u op 13/02/2023 – toen u aan het werken was in een restaurant – buiten ineengeslagen door 3 mannen. Zij gebruikten beledigende woorden tegen u en u vermoedde dat uw vader hen had gestuurd. U kon echter weggelopen en vervolgens verhuisde u en begon u te werken op een nieuwe plaats. Een week later kwamen er echter 5 mannen langs op uw nieuwe werk, namelijk de 3 mannen van het eerdere incident en 2 van uw neven. Hierdoor wist u zeker dat zij door uw vader werden gestuurd. Zij namen u mee naar buiten en zetten u in een auto, waar zij u sloegen. Uiteindelijk wist u uit de auto te springen en te ontsnappen. Omwille van deze problemen besloot u Turkije te verlaten en ongeveer 2 weken later – in maart 2023 – kwam u naar België. U diende op 18/04/2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst, Tadzjikistan, omwille van uw vrees voor vervolging door uw ouders – en bij uitbereiding de familie van uw vaderskant – die u willen vermoorden (CGVS, p. 9). Er wordt door het CGVS echter vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals vastgesteld in de Vluchtelingenconventie, noch dat u bij een terugkeer naar Tadzjikistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst – met betrekking tot uw verklaringen dat u door P. (...) werd verkracht toen u 14 jaar oud was (CGVS, p. 9-13) – dient het volgende opgemerkt te worden. Zo bleek dat het om een eenmalige gebeurtenis ging toen u 14 jaar oud was (CGVS, p. 11). Rekening houdende met het feit dat u geboren bent in 1996, betekent dit dat deze gebeurtenis dateert van 2010, hetgeen reeds geruime tijd geleden is. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u sindsdien geen verdere persoonlijke problemen kende met P. (...). U verklaarde immers dat u niet echt meer in contact kwam met hem, dat u hem enkel af en toe op straat zag en dan normaal hallo zei (CGVS, p. 10, 13). Verder hebt u hierover nooit meer gesproken met hem (CGVS, p. 14). U verklaarde dat u geen problemen meer ondervond met P. (...) (CGVS, p. 14). Bovendien bracht u hem evenmin ter sprake toen u werd gevraagd wie u vreesde bij een terugkeer naar Tadzjikistan. Toen maakte u enkel melding van uw ouders en uw familie langs vaderskant (CGVS, p. 9). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat – hoewel deze gebeurtenis uitermate betreurenswaardig is – er als gevolg van dit incident geen actuele vrees voor vervolging of een toekomstig reëel risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden vastgesteld. Daarnaast slaagt u er niet in om overtuigende verklaringen af te leggen met betrekking tot het incident met F. (...) in december 2022.

Zo legde u incoherente verklaringen af over wie P. (...) allemaal op de hoogte bracht van wat er was gebeurd. Aanvankelijk verklaarde u dat P. (...) het aan andere mensen vertelde en dat u dacht dat veel mensen het wisten (CGVS, p. 10). Uit uw overige verklaringen bleek echter dat hij dit enkel aan F. (...) vertelde. Zo vertelde u dat niemand er iets over wist, dat hij het een paar jaar later aan F. (...) zei en dat u niet wist of P. (...) het aan iemand anders vertelde (CGVS, p. 14). Later verklaarde u dan bovendien ondubbelzinnig dat hij het niet aan andere mensen vertelde (CGVS, p. 16). Na confrontatie verklaarde u louter dat u het niet zo had verteld en dat u enkel weet dat hij het aan F. (...) zei (CGVS, p. 26). Het louter herhalen van uw verklaringen heft deze incoherentie geenszins op. Bijgevolg ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met F. (...).

Voorts was u inconsistent over het moment waarop het incident plaatsvond. Zo verklaarde u in eerste instantie dat het incident plaatsvond in 2023 en dat u binnen een week na het incident vertrok (CGVS, p. 19; 25). Nochtans verklaarde u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat u op 01/01/2023 Tadzjikistan verliet (CGVS, p. 7). Hierdoor is het – rekening houdende met het feit dat u een week na het incident vertrok – niet mogelijk dat het incident plaatsvond in 2023. Toen u om verduidelijking werd gevraagd, antwoordde u dat het incident met F. (...) plaatsvond op 03/01/2023 (CGVS, p. 25). Dit is echter onmogelijk, aangezien u verklaarde dat u het land verliet op 01/01/2023. Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u opnieuw dat u Tadzjikistan verliet op 01/01/2023 en dat het incident plaatsvond op 06/12/2022 (CGVS, p. 25-26). Bovendien verklaarde u – op de vraag waarom u dan eerder 03/01/2023 zei – dat u zich had vergist (CGVS, p. 25). Dit is echter geenszins een afdoende verklaring, aangezien u eerder ondubbelzinnig bevestigde dat het incident plaatsvond in 2023 (CGVS, p. 25). Daarnaast dient opgemerkt te worden dat – indien het incident

daadwerkelijk plaatsvond op 06/12/2022 – u ongeveer een maand later Tadzjikistan verliet. Dit is niet in overeenstemming te brengen met uw verklaringen dat u ongeveer een week na het incident vertrok (CGVS, p. 19; 26). Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat u de exacte datum niet meer weet, dat u zeker bent dat het incident in december 2022 plaatsvond en dat u op 01/01/2023 vertrok (CGVS, p. 26). U slaagt er niet in om eenduidige verklaringen af te leggen over het moment waarop het incident met F. (...) plaatsvond. Nochtans vormde dit incident – en de daaruit voortvloeiende problemen met uw ouders – de rechtstreekse aanleiding voor uw vertrek. Bijgevolg ondermijnt dit in bijzonder sterke mate de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Er dient bovendien benadrukt te worden dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd meegedeeld dat u het moest aangeven als u het antwoord op een vraag niet wist (CGVS, p. 2). Indien u het niet zeker wist, kan verwacht worden dat u dat onmiddellijk zo verklaarde.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan het incident met F. (...) in december 2022. Verder dient het volgende opgemerkt te worden met betrekking tot de problemen met uw ouders als gevolg van het incident met F. (...).

Vooreerst legde u volatiele verklaringen af over wat er precies gebeurde toen uw ouders u en F. (...) zagen. In eerste instantie verklaarde u dat uw vader van plan was om u ter plaatse te vermoorden, maar dat u bent weggelopen van huis (CGVS, p. 10). Later verklaarde u echter dat uw vader u sloeg, dat hij zei dat u zijn zoon niet meer bent en dat hij vertelde dat u weg moest gaan (CGVS, p. 19). Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat hij u had geslagen en had gezegd dat hij u ging vermoorden (CGVS, p. 26). Dit is echter geen afdoende verklaring. Toen tijdens het persoonlijk onderhoud dieper werd ingegaan op wat uw ouders zeiden op het moment dat ze jullie zagen, vermeldde u op geen enkel moment dat uw vader zei dat hij u ging vermoorden (CGVS, p. 18-19). Er kan echter verwacht worden dat – gezien de bijzondere ernst van deze bedreiging – u daar op dat moment melding van maakte. Volledigheidshalve dient hierbij opgemerkt te worden dat het opmerkelijk is dat uw vader – indien hij u daadwerkelijk wilde vermoorden – u het huis uitzette en u zo de kans gaf om weg te gaan. Toen u hierop werd gewezen, verwees u enerzijds naar het feit dat wat F. (...) en u deden verboden was in uw cultuur en anderzijds verklaarde u niet te weten waarom hij u niet ter plaatse om het leven bracht (CGVS, p. 26-27). Dit zijn echter geen afdoende verklaringen. Binnen de door u geschetste context – namelijk dat dit een grote schaarste was en verboden was binnen uw cultuur – is het weinig overtuigend dat hij u enerzijds dreigde te vermoorden en u anderzijds de kans gaf om weg te gaan. Bijgevolg ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat er vragen kunnen worden gesteld bij het door u vertoonde gedrag nadat u uw ouderlijk huis verliet. U verklaarde dat u – nadat u door uw ouders uit het huis was gezet (CGVS, p. 17-19) – een week in een park verbleef dat op ongeveer 10 minuten fietsen van uw huis lag. Daarnaast ging u tijdens die week iets meer dan 3 keer naar de Nas-markt waar uw ouders ook gingen (CGVS, p. 19-20). Het is echter opmerkelijk dat u dit risico nam. Zeker aangezien u verklaarde dat er 2 markten waren en u niet wist naar welke markt uw ouders die week gingen (CGVS, p. 20). Bijgevolg wist u niet met zekerheid of u hen al dan niet kon tegenkomen. Toen u werd gewezen op het risico dat u nam, verklaarde u dat u altijd 's avonds laat naar de markt ging – rond 8 uur 's avonds – omdat u hen dan niet zou tegenkomen (CGVS, p. 20). Dit is echter weinig overtuigend. U verklaarde namelijk dat u wist dat zij u wilden vermoorden sinds de dag dat zij u betrapten, omdat het een grote schaarste was (CGVS, p. 24). Bovendien had u – sinds u uit het huis was gezet – geen contact meer met uw ouders (CGVS, p. 29). Bijgevolg had u geen weet van het doen en laten van uw ouders, waardoor u ook niet met zekerheid wist of zij al dan niet zo laat naar de markt kwamen en u bijgevolg het risico liep hen tegen te komen. Het door u vertoonde gedrag staat haaks op de door u vooropgestelde vrees, hetgeen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees ondermijnt. Tot slot is het eveneens weinig aannemelijk dat uw vader mensen naar Turkije zou sturen om u te vermoorden. Om te beginnen is het binnen de door u geschetste context – namelijk het feit dat het incident met F. (...) een grote schaarste is, dat het verboden is binnen uw geloof en cultuur en dat – indien het uitkomt – ook voor uw ouders gevolgen heeft (CGVS, p. 11-14) – weinig overtuigend dat uw vader de moeite zou doen om u na uw vertrek op te sporen in Turkije. Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u niet te weten waarom hij dit deed (CGVS, p. 27). Bovendien verklaarde u dat er 2 van uw neven betrokken waren bij een van de incidenten in Turkije (CGVS, p. 23). Binnen de eerder geschetste context is het bijzonder bevreemdend dat uw vader hier verder familieleden bij zou betrekken. U verklaarde hierop louter dat ook uw neven een slechte naam hebben in de maatschappij door u (CGVS, p. 23). Dit is echter weinig overtuigend. Er kan niet worden ingezien door het CGVS dat uw vader u tot in Turkije zou opsporen en hier nog verder familieleden bij zou betrekken. Daarnaast legde u inconsistente verklaringen af over het moment waarop de incidenten in Turkije plaatsvonden en het moment waarop u Turkije verliet. Op het CGVS verklaarde u dat het eerste incident – waarbij u buiten ineen werd geslagen door 3 mannen - plaatsvond op 13/02/2023 (CGVS, p. 4). Verder vond het incident waarbij u door 5 mannen werd meegenomen in een auto een week later plaats (CGVS, p. 5). Uiteindelijk verliet u Turkije 2 weken na het incident met de auto Turkije (CGVS, p. 5). Dit betekent dat u Turkije verliet in de loop van begin – midden maart 2023. Dit is echter niet in overeenstemming te brengen met uw DVZ-verklaringen. U verklaarde daar immers dat u Turkije verliet op 13/04/2023 en dat u 6 dagen op doorreis was (Vragenlijst DVZ, punt 33). Aansluitend kan hierbij opgemerkt worden dat u een verzoek om internationale bescherming indiende bij de DVZ op 18/04/2024 (zie administratief dossier). Bijgevolg slaagt u er niet in om een consistent beeld te scheppen van het verloop van

de gebeurtenissen in Turkije en het moment van uw vertrek naar België. Bijgevolg ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Er kan door het CGVS zodoende geen geloof gehecht worden aan uw vrees voor vervolging door uw ouders en uw paternale familie.

Uw documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. De foto van de eerste pagina van uw paspoort, bevestigt louter uw identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. Uit de door u neergelegde foto's van een hoofdletsel dat u opliep kunnen geen conclusies worden getrokken. Er kan immers geen zekerheid worden geboden over de precieze datering of de context waarbinnen u de verwondingen opliep. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat aan privé-foto's hoe dan ook maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend omwille van de mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden, waardoor geen garantie kan worden geboden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Met betrekking tot de door u neergelegde camerabeelden van het incident in Turkije waarbij u door 5 mannen naar buiten werd gebracht (CGVS, p. 23), dient opgemerkt te worden dat hier geen conclusies uit kunnen worden getrokken. Er valt immers niet af te leiden wat de precieze context is, wie de personen in kwestie precies zijn en waar het incident plaatsvindt. Bovendien bent u niet duidelijk herkenbaar op de beelden. Volledigheidshalve dient zowel met betrekking tot de foto's als de video's opgemerkt te worden dat documenten enkel een geloofwaardig relaas kunnen ondersteunen, maar de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet kunnen herstellen. Tot slot bevestigen de foto's en video's uit België louter uw sociale leven en activiteiten hier. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uw nood aan internationale bescherming beoordeeld dient te worden ten aanzien van het land waarvan u het staatsburgerschap bezit, in casu Tadzjikistan. Uw verblijfssituatie in België is hiertoe niet dienstig, tenzij deze bij terugkeer naar Tadzjikistan in uw hoofde aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakte echter niet aannemelijk hoe uw verblijfssituatie in België in uw hoofde aanleiding zouden geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit bij terugkeer naar Tadzjikistan.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud – met betrekking tot de tolk – verklaarde dat er verschillende accenten zijn tussen het Dari uit Tadzjikistan en uit Afghanistan. U gaf aan dat u sommige woorden niet begreep, omdat het een ander dialect was (CGVS, p. 2-3). Er werd u meegedeeld dat u het diende aan te geven als u de tolk niet begreep of een woord niet verstond (CGVS, p. 3). Bovendien gaf u aan dat het geen probleem was om het interview verder te zetten met de desbetreffende tolk (CGVS, p. 3). Uit de analyse van het gehoorverslag blijkt dat het persoonlijk onderhoud correct is verlopen en dat er geen problemen waren tijdens de uitwisselingen tussen u en de tolk. Zo blijkt dat de tolk meermaals aan u vroeg om iets te herhalen zodat hij u zeker goed begreep (CGVS, p. 3, 4, 8, 9, 10, 11, 15, 22, 25). Daarnaast verklaarde u op het einde van het persoonlijk onderhoud dat het gehoor goed was verlopen, dat u de tolk had verstaan en dat u de vragen had begrepen (CGVS, p. 28). Tot slot bezorgde u na afloop van het interview evenmin opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud. Bijgevolg kan geconcludeerd worden dat u in staat was om op correcte wijze uw vluchtrelaas naar voren te dragen.

Het CGVS besluit dan ook dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat u in geval van terugkeer naar Tadzjikistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen “48/3 tot 48/6” en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel”.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

De Raad duidt erop dat artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU bij de wet van 8 mei 2013 en de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 1, eerste lid, artikel 48/6, § 1, tweede lid, artikel 48/6, § 4, artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St.* Kamer 2012-2013, nr. 2555/001, p. 14-15; Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St.* Kamer 2016-2017, nr. 2548/001, p. 29-49).

De schending van voormeld artikel van de richtlijn 2011/95/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.5. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele

geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Bij terugkeer naar Tadzjikistan vreest verzoekende partij haar ouders – en bij uitbreiding de familie langs vaderskant – die haar willen vermoorden nadat zij haar in december 2022 betrapten op seksuele betrekkingen met haar buurman F. die haar hiertoe verplichtte (notities CGVS, p. 9-10). Ook gaf zij aan op veertienjarige leeftijd (*i.e.* in 2010) verkracht te zijn door P., een andere buurman (notities CGVS, p. 9-13).

2.2.7. Wat betreft vooreerst haar verklaring dat zij toen zij veertien jaar was (*i.e.* in 2010) verkracht werd door haar buurman P., duidt de Raad er vooreerst op dat dienaangaande in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende wordt gemotiveerd: *“Vooreerst – met betrekking tot uw verklaringen dat u door P. (...) werd verkracht toen u 14 jaar oud was (CGVS, p. 9-13) – dient het volgende opgemerkt te worden. Zo bleek dat het om een eenmalige gebeurtenis ging toen u 14 jaar oud was (CGVS, p. 11). Rekening houdende met het feit dat u geboren bent in 1996, betekent dit dat deze gebeurtenis dateert van 2010, hetgeen reeds geruime tijd geleden is. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u sindsdien geen verdere persoonlijke problemen kende met P. (...). U verklaarde immers dat u niet echt meer in contact kwam met hem, dat u hem enkel af en toe op straat zag en dan normaal hallo zei (CGVS, p. 10, 13). Verder hebt u hierover nooit meer gesproken met hem (CGVS, p. 14). U verklaarde dat u geen problemen meer ondervond met P. (...) (CGVS, p. 14). Bovendien bracht u hem evenmin ter sprake toen u werd gevraagd wie u vreesde bij een terugkeer naar Tadzjikistan. Toen maakte u enkel melding van uw ouders en uw familie langs vaderskant (CGVS, p. 9). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat – hoewel deze gebeurtenis uitermate betreuenswaardig is – er als gevolg van dit incident geen actuele vrees voor vervolging of een toekomstig reëel risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden vastgesteld”.*

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift benadrukt dat deze verkrachting door P. leidde tot de latere verboden seksuele betrekkingen met F. waardoor zij haar land is moeten ontvluchten, bemerkt de Raad evenwel dat uit wat volgt blijkt dat aan het incident met F. en de hieruit ontstane problemen waarvan zij verklaart dat ze de directe aanleiding waren van haar vlucht uit Tadzjikistan geen enkel geloof kan worden gehecht. Verder blijkt nergens uit haar verklaringen dat zij na het incident met P. in 2010 nog persoonlijke problemen kende met P., noch brengt zij geloofwaardige elementen aan waaruit blijkt dat andere personen van dit incident op de hoogte zijn en/of haar omwille hiervan viseren. Er zijn dan ook geen concrete indicaties dat er actueel in hoofde van verzoekende partij sprake is van een gegronde vrees voor vervolging omwille van de verkrachting toen zij 14 jaar oud was (*i.e.* in 2010).

Verzoekende partij verwijst in dit verband nog naar algemene informatie over de situatie van de lgbt+-gemeenschap in Tadzjikistan waaruit vervolging van personen die seksuele betrekkingen hebben met een partner van hetzelfde geslacht blijkt, doch de Raad onderstreept dat dergelijke loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij aldaar werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.8. Wat betreft het incident met haar buurman F. in december 2022 en de hieruit ontstane problemen met haar ouders, duidt de Raad erop dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat aan dit incident en deze problemen niet het minste geloof kan worden gehecht, en dit omwille van:

(i) haar incoherente verklaringen in verband met de wijze waarop F. te weten kwam wat er in 2010 met P. was gebeurd en in het bijzonder over wie P. allemaal op de hoogte bracht van wat er toen was gebeurd, nu zij eerst aangaf dat P. het aan andere mensen vertelde en dat zij dacht dat veel mensen het wisten, terwijl uit haar overige verklaringen blijkt dat hij het enkel aan F. vertelde;

(ii) haar inconsistente verklaringen over het moment waarop het incident met F. plaatsvond, nu zij in eerste instantie verklaarde dat het incident plaatsvond in 2023 en dat zij een week na het incident vertrok, terwijl zij bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij op 1 januari 2023 Tadzjikistan verliet, en later, na confrontatie, stelde dat het incident plaatsvond op 6 december 2022, hetgeen dan weer niet in overeenstemming te brengen is met haar verklaringen dat zij ongeveer een week na het incident vertrok en de door haar opgegeven vertrekdatum;

(iii) haar volatiele verklaringen over wat er precies gebeurde toen haar ouders haar en F. zagen, nu zij eerst verklaarde dat haar vader van plan was om haar ter plaatse te vermoorden, maar dat zij is weggelopen van huis, terwijl zij later verklaarde dat haar vader haar sloeg, dat hij zei dat zij zijn zoon niet meer is en dat hij vertelde dat zij weg moest gaan, om na confrontatie dan weer te verklaren dat haar vader haar had geslagen en had gezegd dat hij haar ging vermoorden, waarvan zij evenwel geen gewag had gemaakt toen tijdens

haar persoonlijk onderhoud dieper ingegaan werd op wat haar ouders zeiden op het moment dat ze hen zagen;

(iv) het opmerkelijke gegeven dat haar vader haar enerzijds zou willen vermoorden maar haar anderzijds het huis uitzette en haar zo de kans gaf om weg te gaan;

(v) haar risicovolle gedrag nadat zij haar ouderlijk huis verliet, nu zij aangaf dat zij een week in een park verbleef dat op ongeveer 10 minuten fietsen van haar huis lag en dat zij tijdens die week iets meer dan 3 keer naar de Nas-markt ging waar haar ouders ook gingen;

(vi) de onaannemelijkheid dat haar vader de moeite zou doen om haar na haar vertrek op te sporen in Turkije alsook hierbij familieleden bij zou betrekken, gelet op de door haar geschetste context waarbij het incident met F. een grote schaamte is, dat het verboden is binnen haar geloof en cultuur, en het ook voor haar ouders grote gevolgen heeft indien het uitkomt; en,

(vii) haar inconsistente verklaringen over het moment waarop de incidenten in Turkije plaatsvonden en het moment waarop zij Turkije verliet, nu zij op het CGVS verklaarde dat het tweede incident waarbij zij door 5 mannen werd meegenomen in een auto plaatsvond een week na het eerste incident waarbij zij op 13/02/2023 ineengeslagen werd door 3 mannen en dat zij Turkije verliet 2 weken na het tweede incident (*i.e.* begin-midden maart 2023), hetgeen echter niet in overeenstemming is met haar DVZ-verklaringen, waar zij verklaarde dat zij Turkije verliet op 13/04/2023.

Door verzoekende partij worden geen overtuigende argumenten bijgebracht die deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Met haar verweer dat haar verklaring dat P. ook aan andere mensen had verteld over de gebeurtenis in 2010 en dat haar vader haar wilde vermoorden toen hij haar betrapte slechts vermoedens van haar betroffen doet zij vooreerst geenszins *in concreto* afbreuk aan de vastgestelde inconsistenties in haar verklaringen over wie P. allemaal op de hoogte bracht van wat er in 2010 was gebeurd en over wat er precies gebeurde toen haar ouders haar betraptten met F. Immers dient benadrukt te worden dat verzoekende partij elders uitdrukkelijk en expliciet aangaf dat P. het niet aan andere mensen vertelde (notities CGVS, p. 16) en dat haar vader haar gezegd had dat hij haar ging vermoorden (notities CGVS, p. 26). Het is dan ook wel degelijk inconsistent dat verzoekende partij elders dan weer voorhoudt dat P. ook andere mensen over het incident in 2010 vertelde en dacht dat veel mensen het wisten (notities CGVS, p. 10) alsook wanneer tijdens het persoonlijk onderhoud dieper ingegaan wordt op wat haar ouders zeiden wanneer ze haar en F. betraptten op geen enkel moment vermeldt dat haar vader zei dat hij haar ging vermoorden (notities CGVS, p. 18-19).

Evenmin kan zij volstaan met een loutere verwijzing naar haar kwetsbaar profiel en de traumatische gebeurtenissen waarvan zij het slachtoffer werd om de in de bestreden beslissing gedane bevindingen te verschonen. Verzoekende partij stelt dat zij zich hierdoor bepaalde zaken niet goed meer kan herinneren zoals de exacte data van de incidenten, doch de Raad meent dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat dergelijke doorslaggevende gebeurtenissen – *in casu* het incident met F. waarbij haar ouders haar betraptten en de incidenten in Turkije die hiermee rechtstreeks verbonden zouden zijn – in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift indien zij zich daadwerkelijk hebben voorgedaan, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht. Ook mag van haar verwacht worden dat zij deze gebeurtenissen, die de kern van haar asielrelaas vormen, eenduidig in de tijd kan situeren. Zij het volledigheidshalve nog opgemerkt dat door verzoekende partij evenmin enig medisch attest wordt bijgebracht waaruit kan blijken dat zij omwille van fysieke en/of mentale problemen niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Inzake de motivering dat haar gedrag nadat zij haar ouderlijk huis verliet risicovol was, werpt verzoekende partij op dat zij *“op een of andere manier diende te overleven”* alsook dat zij *“zijn ouders en dus ook hun routine (kent) waardoor hij wist dat zij zich in de late avond niet naar de markt zouden begeven”*. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat het gelet op de ernst van de dreiging – zij vreesde door haar vader te zullen worden vermoord – allerminst aannemelijk is dat zij het risico zou nemen om te verblijven in een park dat op slechts 10 minuten fietsen van haar huis lag en bovendien iets meer dan drie keer naar de Nas-markt ging waar ook haar ouders gingen. Zij stelt weliswaar dat zij de routine van haar ouders kent, doch dient erop te worden gewezen dat verzoekende partij echter niet kon zeggen of haar ouders die week naar de Nas-markt zouden gaan of naar de andere markt in de buurt (notities CGVS, p. 20). Bovendien was zij er, gelet op de beschreven context, op dat moment allerminst zeker van of haar ouders hun routine zouden volgen en of zij al dan niet zo laat naar de markt zouden gaan. In alle redelijkheid mag

worden verwacht dat verzoekende partij nadat zij haar ouderlijk huis verliet alles in het werk zou stellen om elk risico op een confrontatie met haar ouders uit te sluiten indien zij daadwerkelijk vreesde dat haar vader haar zou vermoorden.

Verder verklaart verzoekende partij met een loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat eerwraak een veelvoorkomend fenomeen is in Tadzjikistan op geen enkele wijze waarom haar vader de moeite zou doen om haar na haar vertrek op te sporen in Turkije en hierbij bovendien familieleden zou betrekken, terwijl een dergelijk incident ook voor haar ouders grote gevolgen kan hebben indien het uitkomt.

Waar zij nog duidt op de algemene humanitaire en mensenrechtensituatie in Tadzjikistan, herhaalt de Raad dat een dergelijke loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om in haar hoofde een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Zulks dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij manifest in gebreke blijft.

Ten slotte zijn de door haar aangehaalde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin dienstig. De geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen bindende precedentswaarde. Voorliggend verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld en verzoekende partij dient hierbij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar zij echter manifest in gebreke blijft.

2.2.9. De door verzoekende partij bijgebrachte stukken (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten) volstaan evenmin ter staving van het door haar voorgehouden asielrelaas. Immers treedt de Raad verwerende partij bij in navolgende motivering, die verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* weerlegt: *“Uw documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. De foto van de eerste pagina van uw paspoort, bevestigt louter uw identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. Uit de door u neergelegde foto's van een hoofdletsel dat u opliep kunnen geen conclusies worden getrokken. Er kan immers geen zekerheid worden geboden over de precieze datering of de context waarbinnen u de verwondingen opliep. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat aan privé-foto's hoe dan ook maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend omwille van de mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden, waardoor geen garantie kan worden geboden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Met betrekking tot de door u neergelegde camerabeelden van het incident in Turkije waarbij u door 5 mannen naar buiten werd gebracht (CGVS, p. 23), dient opgemerkt te worden dat hier geen conclusies uit kunnen worden getrokken. Er valt immers niet af te leiden wat de precieze context is, wie de personen in kwestie precies zijn en waar het incident plaatsvindt. Bovendien bent u niet duidelijk herkenbaar op de beelden. Volledigheidshalve dient zowel met betrekking tot de foto's als de video's opgemerkt te worden dat documenten enkel een geloofwaardig relaas kunnen ondersteunen, maar de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet kunnen herstellen. Tot slot bevestigen de foto's en video's uit België louter uw sociale leven en activiteiten hier. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uw nood aan internationale bescherming beoordeeld dient te worden ten aanzien van het land waarvan u het staatsburgerschap bezit, in casu Tadzjikistan. Uw verblijfssituatie in België is hiertoe niet dienstig, tenzij deze bij terugkeer naar Tadzjikistan in uw hoofde aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakte echter niet aannemelijk hoe uw verblijfssituatie in België in uw hoofde aanleiding zouden geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit bij terugkeer naar Tadzjikistan.”*

2.2.10. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Tadzjikistan een situatie heerst

van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 5), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 2 juli 2024 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT